

UW BRIEVEN, VADER, bereikten me een paar keer per jaar. Ik zat op de universiteit, ver weg van u, maar u was nog verder weg van mij. Naïef als ik was, opende ik de envelop in het begin nog met ingehouden emotie. En altijd, zonder mankeren, vond ik daarin een in drieën gevouwen vel papier. Eén vel papier, met het briefhoofd van de zaak. Slordig gevouwen, met haastige gebaren, neem ik aan. Ongeduldig vouwde ik het open, want ik verlangde naar uw woorden, vader, ik had ze nodig. En als een dor blad dat wiegt in de wind, dwarrelde de cheque langzaam op de vloer. Ik liet hem daar liggen, bijna vergeten aan mijn voeten, want het ging me niet om uw geld, vader, maar om uw woorden. Naïef als ik was, verlangde ik naar uw woorden. En in het midden van het blad stond altijd hetzelfde, geschreven in zwarte inkt: uw naam. Verder niets. Alleen uw naam, haastig neergekrabbeld. Een woord. Alleen maar een woord. Een vader is een naam.

Misschien is dat de reden dat ik schrijf, of beter gezegd, misschien is dat de reden dat ik de behoefte voel om te schrijven.

Op de begrafenis van Klaus Mann was alleen zijn jongste broer Michael aanwezig, hij had een mysterieus etui in zijn

rechterhand. Het was de zomer van 1949. Zijn vader had twintig jaar daarvoor de Nobelprijs voor Literatuur gekregen.

Zoals hij schreef in zijn essay *Selbstmörder*, waarin hij met 'bittere afgunst' vertelde over de zelfmoord van mensen die hij had gekend, had Klaus voor de tweede keer besloten om een einde te maken aan zijn leven. Bij zijn eerste poging, tien maanden daarvoor in Californië, had hij zijn beide polsen doorgesneden, pillen genomen en giftige gassen ingeademd, maar dat was mislukt. De vermoedelijke reden was de ontrouw van zijn geliefde, een jonge zeeman. Bij zijn tweede poging, tijdens een vakantie in Cannes, slikte hij een overdosis slaapmiddelen, met succes.

(Schone slapers: Jack London op zijn nog steeds beroemde ranch in Californië; Malcolm Lowry, met barbituraten en alcohol; R.H. Barlow, eveneens met barbituraten, in Mexico, na in Maya-pictogrammen op de deur geschreven te hebben: 'Niet storen, ik wil uitslapen'; Ryūnosuke Akutagawa, de vader van het Japanse korte verhaal, op vijfendertigjarige leeftijd, eveneens met barbituraten, omdat hij het gevoel had, schreef hij, dat hij leefde in 'het ijskoude, doorzichtige heelal van ziekelijke zenuwen'; Alejandra Pizarnik schreef met krijt: 'Ik wil alleen nog maar naar de bodem', voor ze zich overgaf aan de eeuwige slaap; de Colombiaan Andrés Caicedo slikte zestig secobarbitaltabletten op de dag dat hij het eerste exemplaar ontving van *¡Que viva la música!* (Lang leve de muziek!), zijn enige roman; de Amerikaanse dichteres Sara Teasdale nam veronal, waarna ze in haar bad-